

HỒI 3

CANH BẠC ĐỊNH MỆNH

Đêm xuống, tuyết càng dày đặc như thể muốn nhuộm trắng cả bầu trời đêm, nhưng Đàm Vĩnh Hưng vẫn lặng lẽ rảo bước, đội tuyết hướng về dòng Hoàng Hà. Chàng đến bên Hoàng Hà thì đã thấy chiếc lâu thuyền của Tiểu Yên đã chờ ở đó tự bao giờ.

Tiểu Yên đứng trên mạn thuyền cầm đèn lồng.

Vĩnh Hưng đứng dưới bến nhìn lên nói:

- Lam cô nương chờ tôi hả?
- Tiểu Yên không chờ ai khác ngoài Đồ vương Đàm công tử.
- Chờ tại hạ Lam cô nương không biết lạnh à.
- Khách không sợ tiết trời gió rét thì chủ sao lại lạnh được chứ.

Vĩnh Hưng chậm rãi bước theo cầu thang lên mạn thuyền. Chàng đứng cạnh Tiểu Yên, nhìn những bông tuyết trắng đậu trên hai bờ vai nàng.

Tiểu Yên nhìn Vĩnh Hưng.

- Tuyết đượm trắng tóc công tử.
- Chúng cũng đậu trên hai bờ vai của tiểu thư.

Hai người cùng mỉm cười.

Nàng nói:

- Mời công tử.

Vĩnh Hưng gật đầu.

Hai người bước vào khoang thuyền. Giữa khoang thuyền đại yến đã được bày sẵn.

Tiểu Yên mời Vĩnh Hưng yên vị, rồi chuốc rượu từ bình rượu đặt trên bệ than hồng.

Nàng vừa chuốc rượu vừa nói:

- Trong tiết trời giá buốt như thế này, Đàm công tử chắc thích uống rượu hâm nóng chứ?
- Rượu đã được hâm, hẳn cô nương là người sành ẩm tửu.
- Công tử quá khen.

Nàng bung chén nói tiếp:

- Hy vọng chén rượu nóng này sẽ sưởi ấm Đàm công tử.

- Bước vào khoang thuyền của Lam cô nương tại hạ đã thấy ấm.

Miệng thì nói thế nhưng Vĩnh Hưng vẫn bung chén rượu của mình.

Hai người cùng uống cạn số rượu Tiểu Yến chúc ra. Đặt chén xuống cuối bàn, Vĩnh Hưng nói:

- Đùng là hảo tửu.

Chàng nhìn nàng khẽ gật đầu nói:

- Rất ngon. Chắc không dễ gì tìm được Ở các tửu lâu trong thiên hạ. Cho dù cho thiên hạ đệ nhất lâu.

- Công tử nói rất đúng. Đây là tỉnh rượu sau cùng, duy nhất còn lại trên thế gian này để đãi công tử. Uống hết tỉnh rượu này xem như Giai nhân tửu sẽ tuyệt tích khỏi giang hồ.

Đôi mắt tinh anh của Vĩnh Hưng nhường lên.

- Đây là giai nhân tửu ư?

Lam Tiểu Yến gật đầu nói:

- Đúng là Giai nhân tửu, chỉ còn đúng một vò duy nhất thôi. Tiểu Yến tin rằng công tử không chê nó.

- Được uống Giai nhân tửu là một điều vô cùng hạnh phúc, tại hạ nào dám chê. Chỉ sợ - Công tử sợ gì?

- Tại hạ sợ sau khi uống xong Giai nhân tửu sẽ biến thành kẻ tương tư giai nhân, mà chẳng bao giờ được gặp lại lần nữa. Phàm kẻ tương tư mà không gặp được người tri kí thì sâu khổ biết chừng nào.

- ĐỒ vương Đàm công tử không phải là một kẻ si tình chứ?

- Nhất định rồi, nhưng có thể là người tương tư Giai nhân tửu.

- Thà là kẻ tương tư còn hơn mãi mãi chẳng bao giờ được diện kiến tri nhân. Không gặp được tri nhân thì mãi mãi chỉ là người cô độc. Đàm công tử muốn là người tương tư hay kẻ cô độc?

- Cả hai tại hạ đều không muốn, nhưng để chọn thì được làm người tương tư vẫn hơn.

- Thế là Lam Tiểu Yến phải mời Đàm huynh uống chén rượu thứ hai, để người mau trở thành người tương tư.

Tiểu Yến chúc rượu vào chén của Vĩnh Hưng. Bung chén rượu, nhìn Tiểu Yến, Vĩnh Hưng nói:

- Tại hạ không thích biến thành kẻ tương tư một mình. Như thế cô độc lắm.

Tiểu Yến gật đầu nói:

- Mời huynh.

Hai người cùng dốc rượu rồi đặt chén xuống sàn thuyền.

Vĩnh Hưng nói:

- Trên cuộc đời này, ngoài Đàm Vĩnh Hưng ra còn ai được may mắn uống Giai nhân tửu Của cô nương không?

Tiểu yến lắc đầu:

- Không. Đây là vò rượu sau cùng còn lại và chỉ mới có một Đàm Vĩnh Hưng ĐỔ vương mà thôi.

- Nếu tại hạ là chủ nhân của vò rượu Giai nhân tửu thì chẳng giờ biểu không cho ai mà không có điều kiện. Tại hạ đã uống Giai nhân tửu của cô nương rồi, vậy chẳng hay cô nương muốn đòi hỏi gì nơi tại hạ?

Tiểu Yến mỉm cười nói:

- Thế Tiểu Yến đòi hỏi gì nơi công tử sao?

- Nhờ tại hạ làm một chuyện gì đó ngoài tầm sức của cô nương.

- Bất cứ ai cũng nghĩ như công tử. Nhưng Tiểu Yến lại có một đề nghị lớn.

- Không phải đề nghị mà đúng ra là một yêu cầu. Phải không?

- Đàm huynh nghĩ sao cũng được. Nhưng sau khi uống hết vò rượu này, Tiểu Yến muốn Đàm huynh đánh cuộc đổ xúc sắc với một người.

Đôi chân mày của Vĩnh Hưng nhíu hăn lại:

- ĐỔ xúc sắc?

- Đàm huynh lạ lắm ư?

- Lam cô nương đừng quên, mặc dù tại hạ không muốn mình là ĐỔ vương, nhưng nghệ thuật đổ bát của tại hạ thì có thể nói chỉ có người bằng chứ không có kẻ hơn.

- Thế thì cuộc đánh cược này càng thú vị hơn.

- Cô nương làm cho tại hạ cao hứng vô cùng. ĐỔ bát thì phải có đánh cược, nhưng có lẽ cô nương sẽ đem cái đầu của tại hạ ra cược.

- Tiểu Yến khoan nói đến đánh cược cái gì, nhưng trước hết phải dùng cạn tĩn rượu này đã.

Đàm Vĩnh Hưng gật đầu nói:

- Tại hạ không bỏ phí Giai nhân tửu đâu.

Chỉ tỉnh rượu hâm hấp nóng, Vĩnh Hưng nói:

- Nó đã thuộc về tại hạ rồi chứ?

Tiểu Yến gật đầu nói:

- Ngoài Đàm công tử ra chẳng ai được uống nó cả.

- Thế thì tốt, tại hạ chẳng phải là người khách sáo.

Bụng tĩnh rượu, Vĩnh Hưng ngửa cổ tu ừng ực. Khi đặt xuống thì trong chẳng còn lấy một giọt.

Nhìn Tiểu Yên, Vĩnh Hưng khách sáo nói:

- CÔ nương miễn thứ.

- Thấy Đàm công tử uống rượu, Tiểu Yên cảm thấy men nồng rạo rục trong huyết quản Phàm công tử uống rượu mà để cho kẻ khác phải nao nao, thì tử lượng của người đã đạt đến cảnh giới thoát phàm rồi đó.

- CÔ nương nói quá. Tại hạ chẳng muốn trở thành tuý tiên đâu.

Tiểu Yên mỉm cười. Nàng từ tốn nói:

- Đàm công tử là ĐỒ vương hẳn biết luật của cuộc chơi.

Vĩnh Hưng im lặng.

- CÔ nương muốn đánh cược gì nào. Đừng nghĩ tại hạ giống như gã Hà Dự. Tại hạ đã từng là con bạc như Hà Dự nhưng hôm nay thì lại rất căm thù những hạt xúc sắc.

- Công tử đã thấy Hà Dự rồi đó, và người có thể thua như Hà Dự.

- Tại hạ không muốn mình là ĐỒ vương, nhưng tuyệt nhiên không thể thua tiểu thư bằng ba hạt xúc sắc được.

- Người đánh cược với công tử không phải là Tiểu Yên.

- Ai cũng được.

- Nếu công tử thấy người đó mà rút lại lời thì sao.

- Rất tiếc tại hạ không thể trả lại cho cô nương vò rượu Giai nhân tửu vốn đã uống hết rồi. Ngoại trừ có vò rượu thứ hai thuộc về Đàm Vĩnh Hưng.

Tiểu Yên lắc đầu nói:

- Không có vò rượu thứ hai dành cho công tử đâu.

- Nếu không có thì tại hạ đành phải đánh cược thôi. Mong rằng thuật đồ xúc sắc của tại hạ không quá kém cỏi để cô nương phải xem thường.

- Không một ai dám xem thường ĐỒ vương Đàm Vĩnh Hưng.

Tiểu Yên vừa nói vừa kéo chiếc rèm lên. Người ngồi sau tấm rèm với bộ mặt khắc khổ, đôi mắt thâm quầng, đôi lông mày cao biều lộ cá tính cứng cỏi và cương nghị.

Vĩnh Hưng vừa thấy người đó, mặt giãn ra, chân mày nheo lại tưởng như không tin vào mắt mình. Y ngập ngừng nói:

- Các hạ đây là...

Người kia cất tiếng ồn ồn:

- Thảm Mộc Phong.

Đôi chân mày của Vĩnh Hưng nhíu lại.

- Thảm Mộc Phong? Quả là chuyện không ngờ được. Những tưởng đầu Thảm Mộc Phong tôn giá đã vĩnh viễn chôn thây dưới tuyết vực, không ngờ tôn giá vẫn còn tồn tại trên đời này.

- Thảm mỡ phải trả cho cuộc truy sát kia bằng hai chân của mình.

Y vừa nói vừa vén vạt áo trước, để lộ hai ống quần bay phát phới.

Vĩnh Hưng nói:

- Tôn giá đã trở thành phế nhân.

- Không sai.

Vĩnh Hưng hỏi:

- Chuyện ân oán giang hồ giữa Thảm tôn giá và bảy đại phái cùng mười ba bang hội, tại hạ không xen vào. Hôm nay tôn giá quay lại đây chắc là để trả thù mối hận năm xưa.

Đừng kéo tại hạ chen vào chuyện ân oán của tôn giá.

- Thảm mỡ chẳng kéo ĐỒ vương vào chuyện ân oán của mình, mà chỉ muốn đánh cược với tôn giá. Đánh cược bằng những con xúc sắc.

- Đánh cược.

Vĩnh Hưng nheo mày suy nghĩ rồi nói:

- Thảm tôn giá hẳn đã có sự chuẩn bị từ trước. Và biết Đàm Vĩnh Hưng sẽ đến phó hội với tôn giá trên chiếc lâu thuyền này.

- Đúng. Và Thảm mỡ còn biết cá tính của ĐỒ vương. Chắc chắn ĐỒ vương sẽ chẳng bao giờ nói cho ai biết, Thảm Mộc Phong đã quay lại võ lâm từ cõi chết.

Vĩnh Hưng nhún vai nói:

- Tại hạ đâu muốn tôn giá sẽ rơi vào kiếp họa diệt thân. Thế Thảm tôn giá định đánh cược với tại hạ những gì nào?

Nhìn Vĩnh Hưng, Thảm Mộc Phong khẽ gật đầu:

- Nếu ĐỒ vương thắng Thảm mỡ, ĐỒ vương muốn ta làm gì cũng được. Kể cả chuyện bắt ta nhảy xuống dòng Hoàng hà. Ngược lại, ĐỒ vương phải làm cho Thảm mỡ một chuyện.

- Đừng bắt tại hạ phải dâng nạp thủ cấp của bảy vị chưởng môn và mười ba vị bang chủ võ lâm đó. Chuyện đó quả là ngoài sức của Đàm Vĩnh Hưng.

- Đánh cược thì chẳng ai đặt cược ngoài khả năng của họ. ĐÓ là qui luật của cuộc chơi.

Vĩnh Hưng nói theo:

- Tại hạ chẳng bao giờ quên qui luật đó. Nên mới đặt trước.

Vĩnh Hưng mỉm cười nói tiếp:

- Nếu như tại hạ thắng Thảm tôn giá mà đòi Tiểu Yên cô nương đây đi theo tại hạ, không biết tôn giá còn có ai lo cho tôn giá nữa không?

Thảm Mộc Phong nhìn Tiểu Yên, nghiêm giọng nói:

- Hà Dự dám đem ái nữ của mình cầm cố cho Thiên Phú lâu thì Thảm mỡ cũng sẽ đem hồng nhan tri kỷ của mình giao cho Đàm túc hạ để được đánh cược một ván trong cuộc đời này.

Vĩnh Hưng nheo mày nói:

- Cái giá của cuộc đố bát này cũng khá lý thú. Nếu Thảm tôn giá đã quyết định thì Đàm mỡ cũng không từ chối. Nhưng tôn giá nên biết Đàm Vĩnh Hưng là ĐỒ vương đấy nhé - Thảm mỡ và túc hạ sẽ đố bát bằng sự công bằng.

Vĩnh Hưng lắc đầu nói:

- Nghiệp đồ đen thì chẳng có gì là công bằng cả. Thắng thì thắng thua thì thua.

- Thắng thì thắng thua thì thua. Trong suốt thời gian giam mình dưới tuyệt vực Đoạn Hồn cốc, Thảm mỡ đã luyện đồ bát, và bây giờ mới nghiệm ra nghệ thuật cao minh của ĐỒ vương. Cuộc đời Thảm mỡ cũng như vậy thôi. Thắng thì thắng thua thì thua.

Thảm Mộc Phong nhìn Tiểu Yên.

Như hiểu ý nghĩa qua cái nhìn của Thảm Mộc Phong, Tiểu Yên bung ra chiếc tô bằng ngọc lưu ly đặt trước mặt Vĩnh Hưng. Trong chiếc tô có sẵn ba hạt xúc sắc bằng ngọc óng ánh sắc bảy màu bởi phản chiếu ánh sáng từ những giá bạch lạp.

Nhìn ba hạt xúc sắc, Vĩnh Hưng buột miệng nói:

- Tôn giá có được bộ xúc sắc này hẳn phải bỏ ra rất nhiều công phu.

- Không ít thời gian, nhưng nó đủ để cho ĐỒ vương và Thảm mỡ đánh cược với nhau bằng ba hạt xúc sắc đó chứ?

- Không bỏ công.

Vĩnh Hưng cầm ba hạt xúc sắc đưa lên trước mắt ngắm nhìn. Ba hạt xúc sắc bằng ngọc lưu ly phản chiếu ánh sáng từ hai giá bạch lạp. trông như ba hạt ngọc trai tỏa sắc màu tuyệt đẹp.

Vĩnh Hưng bu ộc miệng khen:

- Đẹp thật! Tại hạ đã từng là con bạc khát nước cháy cổ nhưng chưa bao giờ thấy được những hạt xúc sắc đẹp như thế này. Cảm ba hạt xúc sắc này lên, tại hạ đã cảm thấy cao hứng vô cùng.

- Thảm mỡ thua xin được tặng bộ đồ bát này cho túc hạ. Ngược lại, Thảm mỡ sẽ hủy nó trước mặt túc hạ.

- Nếu Vĩnh Hưng đoán không lầm, Thảm mỡ giá đã bỏ ra chỉ ít cũng ba năm trời, chẳng sao lại hủy nó.

- Vì nó sẽ đi cùng cái tên của ĐỒ vương.

Mặt Vĩnh Hưng đanh lại khi nghe câu nói đó thốt ra từ miệng của Thảm MỘC Phong.

Vĩnh Hưng hỏi lại Thảm MỘC Phong:

- Tại hạ đã lâu không còn nghĩ tới ngoại danh ĐỒ vương. Còn tôn giá vẫn nghĩ tại hạ là ĐỒ vương sao?

- Còn Đàm Vĩnh Hưng thì còn ĐỒ vương. Thảm mỡ chỉ có một ý niệm duy nhất đó mà thôi.

Vĩnh Hưng nhìn thẳng vào mắt Thảm MỘC Phong nói:

- Chúng ta vào cuộc được rồi.

- Thảm mỡ đang chờ nghe câu này.

Vĩnh Hung nghiêm giọng nói:

- Một ván hay ba ván.

- Một ván duy nhất thôi.

- Được, một ván. Cách chơi của tôn giá thế nào. Tài hay xỉu?

- Nếu Thảm mỡ chọn thì túc hạ đồ trước và ngược lại. Công bằng chứ?

Thảm MỘC Phong cất giọng trầm trầm, nói thật chậm như thể đang bước vào một cuộc đấu sinh tử với một đối phương ngang tài, ngang sức thậm chí hơn y một chiêu hoặc chỉ ít cũng nửa chiêu.

Vĩnh Hưng gật đầu nói:

- Rất công bằng. Tại hạ cho Thảm mỡ chọn cách chơi.

- Thảm mỡ chọn xỉu.

Đàm Vĩnh Hưng cười khẩy nói:

- Thảm mỡ chẳng còn cơ hội để thắng Đàm mỡ.

- Cuộc đồ bát năm xưa tại kinh thành, Đàm túc hạ đã trở thành ĐỒ vương, Thảm mỡ có dự lãm. Bây giờ phải nói trong thế gian này chẳng còn người thứ hai là đối thủ của Đàm Vĩnh Hưng, nhưng không biết hôm nay, sau một thời

gian Đàm túc hạ xa rời những con xúc sắc, có còn giữ được phong độ như hồi đó không?

- Tại hạ đã quen với những con xúc sắc và chúng rất biết nghe lời Đàm mỗ.

- Nếu chúng biết nghe lời túc hạ thì Thảm Mộc Phong phải chịu cảnh cô đơn và mất bộ đồ bát đã dày công mài giũa dưới tuyết vực.

- CÓ lẽ vậy Mộc Phong nhìn Vĩnh Hưng nói:

- Mời Đàm túc hạ.

- Vĩnh Hưng mạn phép.

Vĩnh Hưng cầm ba hạt xúc sắc lên vò trong lòng bàn thủ. Y nhìn Thảm Mộc Phong mỉm cười nói:

- Không ngờ tôn giá có thể mài giũa ba hạt xúc sắc đều như thế này. Để làm được điều đó hẳn Thảm tôn giá phải là người có ý chí và sự cường thịnh làm bằng được bất kể thời gian.

- Dưới tuyết vực không có thời gian mà chỉ có ý chí của người phải sống để quay lại với giang hồ. Nhưng không phải là một Thảm Mộc Phong mười năm trước, mà là của một Thảm Mộc Phong mười năm sau.

Vĩnh Hưng buột một tiếng thở dài:

- Thảm Mộc Phong bây giờ không kiêu ngạo, không hung tợn, nhưng sẽ là nỗi khiếp đảm của võ lâm.

- Mong sao Đàm túc hạ nghĩ đúng mà không nói cho ai biết.

- VÕ lâm không thuộc về Đàm Vĩnh Hưng.

Nói dứt câu, Vĩnh Hưng quẳng ba hạt xúc sắc lên cao cùng một lúc, nhưng khi rơi xuống lại rơi tuần tự từng hạt một. Hạt thứ nhất vừa đứng yên lộ mặt nhất thì hạt thứ hai nhẹ nhàng đáp lên trên như một cánh bướm, rồi đến hạt thứ ba. Ba hạt xúc sắc nằm Chông lên nhau, chỉ lộ một mặt duy nhất đó là mặt nhất.

Thảm Mộc Phong nhìn vào tô ngọc lưu ly nói, - Nhất điểm hồng. Túc hạ vẫn như hôm nào. Nhất điểm hồng, chỉ có ĐỒ vương mới thấy ba hạt xúc sắc thành nhất điểm hồng. Đúng là ĐỒ vương.

Thảm Mộc Phong ôm quyền xá:

- Bội phục, bội phục.

Vĩnh Hưng lắc đầu nói:

- Tại hạ thì chẳng thấy bội phục tí nào với cái trò đồ xúc sắc này. Ai cũng có thể làm được, và còn hơn cả tại hạ nữa.

- Thảm mỗ sẽ cố gắng làm hơn thế nữa để giành phần thắng trong cuộc đồ đen này.

Thẩm Mộc Phong hốt ba hạt xúc sắc trong tô.

- Đến lượt Thẩm mỗ đây. Cầu mong thiên địa phù trợ cho Thẩm mỗ bước đầu quay lại võ lâm giang hồ.

Lời còn đọng trên miệng, Thẩm Mộc Phong cũng dụng đúng động tác của Vĩnh Hưng, thả ba hạt xúc sắc lên cao, rồi tuân tự từng hạt xúc sắc rơi xuống. Ba hạt xúc sắc cũng chòng lên chẳng khác gì Vĩnh Hưng đã làm, nhưng như thế thì Thẩm Mộc Phong chỉ có hai cửa hòa và bại. Những tưởng đầu mặt nhất sẽ hiện ra nhưng ba hạt xúc sắc kia quay tít như chiếc bông vụ không chịu dừng lại.

Thẩm Mộc Phong đặt nhẹ ngón tay xuống sàn thuyền. Cây cột xúc sắc trong chiếc tô ngọc lưu ly vụt lên cao rồi đổi ngược đầu mà ba hạt xúc sắc vẫn dính chặt lấy nhau. Hạt xúc sắc cuối cùng trên đỉnh là hạt xúc sắc thứ nhất nằm dưới đáy, nhưng giờ chẳng còn nút nào nữa mà nó đã nhẵn lỳ.

Đôi chân mày Vĩnh Hưng cau lại nói:

- Không có điểm nào.

Vĩnh Hưng nhìn lại Thẩm Mộc Phong nói:

- Tại hạ thật là may mắn được gặp Thẩm tôn giá.

Mặt Thẩm Mộc Phong sa sầm. Y nghiêm giọng hỏi:

- Túc hạ đã thua sao lại cho mình may mắn?

- Tại hạ thua. Đúng, thắng thì thắng, thua thì thua. Tại hạ đã thua thì từ nay ngoại danh ĐỒ vương đã thuộc về Thẩm Mộc Phong tôn giá. Rất tiếc không còn hảo tửu để tại hạ chúc mừng tôn giá.

Thẩm Mộc Phong nghiêm giọng nói:

- Cuối cùng thì túc hạ cũng đã nhận thua.

- Tại hạ đã thua, tôn giá muốn tại hạ làm gì nào?

- Thế là Thẩm Mộc Phong đã chính thức quay lại võ lâm giang hồ. Lần quay lại này, Thẩm mỗ sẽ cho bảy đại môn phái cùng mười ba bang hội biết Thẩm mỗ đem những thứ gì từ dưới tuyệt vực lên.

Vĩnh Hưng nhìn Mộc Phong nói:

- Lời của tôn giá khiến cho tại hạ cảm nhận sắp có một trận phong ba bão táp cuốn trôi tất cả mọi thứ trên cõi đời này.

Thẩm Mộc Phong hạ rèm xuống.

- NÓ sẽ đến và đang sắp đến. Còn điều mà Thẩm mỗ buộc túc hạ phải làm, và làm bằng được là phải cứu Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng khỏi thiên lao của Thiếu Lâm tự.

Nghe Thảm Mộc Phong phán câu này, mặt Vĩnh Hưng sa sầm hẳn lại. Chàng hỏi lại Thảm mộc Phong:

- Thảm tôn giá biết Đoạn hồn tử kiếm là kẻ say kiếm đến độ biến thành cuồng nhân vì kiếm. Sao lại cứu y ra khỏi thiên lao của Thiếu Lâm? Nếu ra khỏi thiên lao của Thiếu Lâm thì kiếm của y sẽ tiếp tục vấy máu tanh.

- Túc hạ không cần biết lý do gì Thảm mỗ cứu Đoạn hồn tử kiếm. Túc hạ chỉ nên biết một điều duy nhất. Một điều duy nhất đó là người đã thua Thảm Mộc Phong trong cuộc đò đen hôm nay. Ta và túc hạ đã đánh cược với nhau. Ta tin túc hạ là người không bội ngôn, nuốt lời.

Tắm rèm khép lại như thể Thảm Mộc Phong không muốn bồi tiếp Đàm Vĩnh Hưng nữa.

Lam Tiểu Yến nhìn Vĩnh Hưng nói:

- Đàm công tử, rượu đã hết, cuộc đò đen cũng đã tàn và phân biệt rõ ai thắng ai thua. Chẳng còn gì để níu chân công tử cả.

Vĩnh Hưng miễn cưỡng đứng lên. Chàng chân chừ một lúc rồi nghiêm giọng nói:

- Tại hạ phải đưa Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng ra khỏi thiên lao của Thiếu Lâm tự Tiểu Yến gật đầu nói:

- ĐÓ là cái giá mà Đàm công tử đã đặt cược.

Thở ra, Vĩnh Hưng nói:

- Khi đưa hẳn ra khỏi thiên lao của Thiếu Lâm, Vĩnh Hưng xem như đã trả xong cái giá của cuộc đò đen đêm nay.

Tiểu Yến gật đầu nói:

- Đúng.

- ĐƯỢC Thảm tôn giá sẽ nhận được Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng.

Vĩnh Hưng rời khoang thuyền xuống bến Hoàng hà. Chiếc lâu thuyền từ từ rời bến.

Đứng trên bờ Vĩnh Hưng dõi mắt nhìn theo chiếc lâu thuyền cho đến khi đã mất hút vào màn sương tuyết chẳng còn thấy bóng, thấy dáng nữa.

Vĩnh Hưng lững thững rời bến thuyền với ý nghĩ trong đầu:

- Thảm Mộc Phong sẽ làm gì với Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng.